

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 335/2021-42

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duřu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditřa a Miroslava Duriřa v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného spoločnosťou Navrat & Partners, s. r. o., Žilinská 7028/1, Bratislava, IČO 50 075 501, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Matúř Navrat, PhD., LL.M., proti uzneseniu Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 12 Cb 196/2007 z 30. marca 2017, uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41 Cob 182/2017 z 20. decembra 2017 v znení opravného uznesenia č. k. 41 Cob 182/2017 z 20. februára 2020 a opravného uznesenia č. k. 41 Cob 182/2017 z 11. mája 2020 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Obdo 54/2020 z 26. januára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. apríla 2021 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa na okresnom súde v postavení žalobcu domáhal proti žalovanému zaplata zmluvnej pokuty vo výške 0,1 % za každý deň omeřkania. Žalobu podal 11. októbra 2007. Okresný súd prvýkrát vyzval sťažovateľa na spresnenie žaloby uznesením zo 14. novembra 2007. Sťažovateľ požiadal 14. decembra 2007 okresný súd o predĺženie lehoty, čomu okresný súd vyhovel a lehotu sťažovateľovi predĺžil do 25. januára 2008. Sťažovateľ následne oznámil, že nie je schopný vyčíslit presnú sumu pre výpočet zmluvnej pokuty,

a informoval, že bude žiadať o prerušenie konania. Okresný súd bez návrhu prerušil konanie uznesením z 8. februára 2008 do právoplatného skončenia konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 11 Cb 89/2006. O návrhu sťažovateľa na prerušenie konania zo 14. marca 2008 okresný súd vôbec nerozhodol. Vec vedená pod sp. zn. 11 Cb 89/2006 bola právoplatne ukončená 14. marca 2008, okresný súd však vo veci začal konať až v roku 2015 zaslaním predvolania na pojednávanie neaktuálnemu právnenému zástupcovi sťažovateľa [REDAKOVANÉ]. Predmetné pojednávanie bolo odročené na neurčito pre nedoručenie predvolania sťažovateľovi. Sťažovateľ nedisponoval informáciou, že dotknuté súdne konanie pokračuje, pretože okresný súd nerozhodol o pokračovaní v konaní. Okresný súd vo veci vydal uznesenie č. k. 12 Cb 196/2007 z 31. januára 2017, ktorým vyzval sťažovateľa na doplnenie žaloby v lehote 15 dní, ktoré doručoval na nesprávnu adresu sťažovateľa, teda adresu podnikateľského subjektu, ktorý už v tom čase neexistoval, a sťažovateľa tiež nesprávne označil ako podnikateľský subjekt ([REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]). Sťažovateľ následne požiadal okresný súd o predĺženie lehoty na doplnenie žaloby na 60 dní, pretože sa obrátil na Centrum právnej pomoci v Žiari nad Hronom (ďalej len „CPP“). Okresný súd žiadosť sťažovateľa zamietol uznesením č. k. 12 Cb 196/2007 z 30. marca 2017, vychádzajúc z informácie CPP poskytnutej 20. marca 2017 jeho zamestnankyňou, avšak bez posúdenia tejto informácie v kontexte s tvrdením sťažovateľa, že absolvoval konzultáciu v CPP. Okresný súd súčasne odmietol podanie sťažovateľa doručené 11. októbra 2007 (žalobu), čím porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a prístup k súdu.

3. Sťažovateľ podal v zákonnej lehote odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 12 Cb 196/2007 z 30. marca 2017, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) tak, že rozhodnutie okresného súdu uznesením č. k. 41 Cob 182/2017 z 20. decembra 2017 potvrdil. Krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia podľa sťažovateľa nijakým spôsobom nevysporiadal s jeho námietkami, ale rozhodol bez pojednávania, pričom ako právneho zástupcu sťažovateľa v záhlaví uviedol [REDAKOVANÉ], ktorý v tom čase už sťažovateľa právne nezastupoval.

4. Sťažovateľ zastáva názor, že v konaní vedenom okresným súdom mal právo zvoliť si advokáta, resp. obrátiť sa na tento účel na CPP, pretože právo byť právne zastúpený je garantované v čl. 47 ods. 2 ústavy. Okresný súd sťažovateľovi neposkytol primeranú lehotu na zvolenie si právneho zástupcu, keď sťažovateľ 14. marca 2017 oznámil okresnému súdu, že konzultoval možnosť právnej pomoci v CPP a okresný súd sa už 17. marca 2017 (po 3 pracovných dňoch) dopytoval CPP, či sťažovateľ požiadal o právnu pomoc, a následne (30. marca 2017) rozhodol o nepredĺžení lehoty a odmietnutí podania sťažovateľa.

5. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) odmietol uznesením č. k. 1 Obdo 54/2020 z 26. januára 2021 s odôvodnením, že sťažovateľom namietané nedostatky nemali za následok porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces.

6. Proti všetkým už označeným rozhodnutiam sťažovateľ nasmeroval svoju ústavnú sťažnosť.

7. Sťažovateľ kritizuje uznesenie okresného súdu, ktoré podľa jeho názoru nenapĺňa formálnu stránku rozhodnutia, pokiaľ ide o označenie strany konania (sťažovateľa) a jeho právneho zástupcu, ktoré bolo nesprávne. Krajský súd dokonca záhlavie svojho rozhodnutia dvakrát opravoval, čo mohlo spôsobiť neistotu u sťažovateľa. Sťažovateľ tiež namietal, že nebola zabezpečená rovnosť

strán v súdnom konaní, pretože sťažovateľovi nebolo umožnené ustanoviť si zástupcu z radov advokátov, hoci žalovaný kvalifikovane zastúpený bol, čím bolo postavenie strán v konaní nerovné. Podľa názoru sťažovateľa nie je možné uvažovať ani o predvídateľnosti napadnutých rozhodnutí.

8. Pochybenie odvolacieho súdu podľa sťažovateľa spočívalo v tom, že sa dôsledne nezaoberal písomnými vyjadreniami sťažovateľa, neskúmal riadne, či po 31. januári 2017 (10 rokov od podania žaloby) sú v dostatočnej miere splnené podmienky pre pokračovanie v konaní bez procesných prekážok.

9. Sťažovateľ tiež namietal, že pred súdom prvej inštancie, ako aj odvolacím súdom nebola splnená poučovacia povinnosť súdu, a to vzhľadom na absenciu jeho právneho zastúpenia.

10. Najvyšší súd v uznesení, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa, rozhodol formálne a dopustil sa pochybenia, keď „*nevidel obmedzenie práva*“ sťažovateľa na spravodlivý súdny proces. Podľa sťažovateľa mu nebola poskytnutá súdna ochrana v takej kvalite, aká mu prináleží.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na právnu pomoc v konaní podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a základného práva na verejné prerokovanie veci a na prerokovanie veci v prítomnosti sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu, uznesením krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu. Súdom všetkých inštancií sťažovateľ vyčíta prílišný formalizmus a arbitrárnosť najmä pri odmietnutí podania sťažovateľa bez poskytnutia adekvátnej lehoty na zabezpečenie kvalifikovanej právnej pomoci prostredníctvom CPP. Sťažovateľom namietané pochybenia, ktorých sa dopustil okresný súd pri doručovaní rozhodnutí sťažovateľovi, ako aj pri rozhodovaní o prerušení konania, neodstránil v rámci odvolacieho konania ani krajský súd a v rámci dovolacieho konania ani najvyšší súd, a preto sa sťažovateľ cíti byť dotknutý na svojich označených právach.

II.1. K namietanému porušeniu označených základných práv sťažovateľa uznesením okresného súdu a uznesením krajského súdu:

12. Pri posudzovaní tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd odkazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorého zmysle má sťažovateľ právo domáhať sa ochrany práv a slobôd pred ústavným súdom iba v prípade, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd. To znamená, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

13. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd preto automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tých základných práv alebo

slobôd, ktorých porušenie namieta, sa mohol sťažovateľ domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

14. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že uznesenie okresného súdu bolo podrobené súdnemu prieskumu realizovanému krajským súdom na základe sťažovateľom podaného odvolania. Odvolanie v tomto prípade predstavovalo účinný opravný prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu. Odvolacie konanie bolo skončené namietaným uznesením krajského súdu. Obdobným princípom sa riadil ústavný súd aj pri posudzovaní tej časti ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich práv uznesením krajského súdu. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že uznesenie krajského súdu napadol dovolaním [a to z dôvodov podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a § 421 ods. 1 písm. a), eventuálne c) CSP, pozn.], preto o jeho uplatnenom opravnom prostriedku prináležalo konať a rozhodnúť najvyššiemu súdu ako dovolaciemu súdu, ktorý dovolanie sťažovateľa odmietol.

15. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označených práv rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu je teda podstatné, že v oboch prípadoch existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia označených práv sťažovateľa uznesením okresného súdu a uznesením krajského súdu a zakladá dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.2. K namietanému porušeniu označených základných práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu:

16. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Inými slovami, posúdenie tejto otázky je vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru), v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (III. ÚS 450/2017). To samozrejme neplatí, ak by najvyšší súd posúdil otázku prípustnosti dovolania ústavne neudržateľne v neprospech sťažovateľa.

17. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za ktorých splnenia súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní. Samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho. Posúdenie tejto otázky je vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy, v konečnom

dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľa. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy preto nie je povinnosť dovolacieho súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V opačnom prípade by totiž dovolací súd stratil možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného opravného prostriedku vôbec boli naplnené.

18. Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sa ústavný súd presvedčil, že najvyšší súd sa dovolacími námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu.

18.1. Najvyšší súd k námietke sťažovateľa o procesnom pochybení okresného súdu, ktorý nevydal uznesenie o pokračovaní v konaní, konštatoval, že skutočnosť, že „... súd prvej inštancie v konaní pokračoval bez vydania rozhodnutia o pokračovaní v konaní sama o sebe neznemožnila realizáciu procesných oprávnení žalobcu prípadne neznemožnila ani nesťažila jeho možnosť aktívnej účasti v spore. Pojednávanie, ktoré súd prvej inštancie nariadil na 24. septembra 2015 bolo odročené na neurčito, z dôvodu, že konajúci súd nemal vykázané doručenie predvolania žalobcovi. Napriek predchádzajúcej bezúspešnej výzve na kvalifikované doplnenie žaloby, súd vydal ďalšie uznesenie sp. zn. 12Cb/l 96/2007 z 31. januára 2017, aby žalobca žalobu podanú bez zákonom predpísaných náležitostí v lehote 15 dní od doručenia uznesenia doplnil. Následne žalobca konal a podal ďalší návrh na predĺženie poskytnutej lehoty na odstránenie väd, ktoré mu súd prvej inštancie, po zistení, že sa jeho žiadosť o poskytnutie právnej pomoci netýkala tohto konania zamietol. So zreteľom na uvedené, nemožno konštatovať, že by súd prvej inštancie nevydaním uznesenia o pokračovaní v konaní znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval mu patriace práva. Dovolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že konanie bolo prerušené do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde v Žiari nad Hronom pod sp. zn. 11Cb/89/2006, teda o tom, kedy bude možné v konaní pokračovať bolo rozhodnuté už v samotnom uznesení o prerušení konania zo dňa 8. februára 2007 a navyše žalobca bol sám účastníkom konania vedeného na Okresnom súde v Žiari nad Hronom pod sp. zn. 11Cb/89/2006 a ako taký vedel, že konanie bolo právoplatne skončené a teda, že odpadla prekážka, pre ktorú bolo konanie prerušené.“

18.2. Najvyšší súd k námietke sťažovateľa o nesprávnom označení sťažovateľa ako žalobcu a doručovaní rozhodnutí všeobecných súdov konajúcich vo veci sťažovateľa na nesprávnu (neaktuálnu) adresu uviedol: „Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že tvrdenie žalobcu nezodpovedá pravde, nakoľko uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 31. januára 2017 bolo doručované žalobcovi nielen ako podnikateľovi na adresu [REDAKOVANÉ], ale aj na adresu [REDAKOVANÉ] s označením adresáta [REDAKOVANÉ], zásielku ktorú si aj dňa 28. februára 2017 prevzal. Navyše, tak ako to vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Obo/17/2011 zo dňa 15. novembra 2011, na ktoré v dovolaní poukazoval, zánikom živnostenského oprávnenia fyzickej osoby nedochádza k strate spôsobilosti fyzickej osoby mať práva a povinnosti a ani k spôsobilosti byť účastníkom konania, pretože fyzická osoba zodpovedá v celom rozsahu za svoje záväzky vzniknuté pri súkromnom podnikaní.“

19. Ústavný súd dospel k záveru, že závery najvyššieho súdu v otázke odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia [v rozsahu uplatneného dôvodu dovolania podľa § 420 písm. f) CSP] zodpovedajú vecnému prieskumu dotknutej dovolacej námietky. Najvyšší súd sa teda ako dovolací

súd v napadnutom uznesení podľa názoru ústavného súdu zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s námietkou sťažovateľa, ktorou odôvodňoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

20. Ďalšia námietka obsiahnutá v dovolaní sťažovateľa spočívala v uplatnení dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a), eventuálne písm. c) CSP. Najvyšší súd k predmetnej námietke po skonštatovaní spôsobu vymedzenia dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení dovolateľom uviedol, že *„Žalobca v dovolaní uviedol, že sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, keď vyslovil právny názor, z ktorého možno odvodiť, že tri pracovné dni, podľa názoru odvolacieho súdu, by mali predstavovať primeranú lehotu na uplatnenie práva na právnu pomoc. Dovolací súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že obsah odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu nepotvrďuje tvrdenie žalobcu, že odvolací súd vyslovil názor o primeranosti trojdňovej lehoty na uplatnenie práva na právnu pomoc. Odvolací súd síce konštatoval, že žalobca mal dostatočný časový priestor na zabezpečenie právnej pomoci, zohľadnil však celkovú dĺžku konania (konanie začalo 17. októbra 2007) opätovné vyhovenie žiadosti žalobcu o predĺženie lehoty na odstránenie väd žaloby ako aj obsah správy Centra právnej pomoci, že centrum žiadosť žalobcu o poskytnutie právnej pomoci v tomto konaní neeviduje. Odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia teda tvrdenie žalobcu nepotvrďuje. Rozhodnutie odvolacieho súdu teda nezáviselo od posúdenia žalobcom formulovanej právnej otázky.“*

21. Podľa názoru ústavného súdu sa teda najvyšší súd v napadnutom uznesení náležite vysporiadal s otázkou prípustnosti dovolania sťažovateľa, aj pokiaľ ide o túto otázku, a dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľa odmietol i v tejto časti, zreteľne sformuloval, keď konštatoval, že sťažovateľ nevyhradil uplatnený dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP, a preto jeho dovolanie odmietol [§ 447 písm. f) CSP].

22. Ústavný súd konštatuje, že nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné so základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to tvrdil sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že medzi uznesením najvyššieho súdu a sťažovateľom namietaným porušením základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení, preto ústavnú sťažnosť v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

23. Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, ústavný súd konštatuje, že sťažnostná argumentácia sťažovateľa opomína akúkoľvek súvislosť s možnosťou porušenia tohto základného práva a takúto súvislosť nezistil ani ústavný súd, keďže, ako z príloh ústavnej sťažnosti vyplýva, sťažovateľ bol v odvolacom konaní, ako aj v dovolacom konaní riadne zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

24. Ústavný súd poznamenáva, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, ktoré je podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde podmienkou konania pred ústavným súdom, považoval napriek kvalifikovanému právnomu zastúpeniu za natoľko nejasné, nezrozumiteľné a z odborného hľadiska neprínosné, že v danej veci prichádzalo do úvahy aj odmietnutie ústavnej sťažnosti v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júna 2021

Libor Duľa
predseda senátu